

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.

sprawy **B. P. (P.)**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt VI Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt VIII K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. -
Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta
czterdzieści dwa złotych i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 %
VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego B. P. zarzucił:

1. rażąco obrazę prawa karnego procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 452 § 2 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie złożonych zarówno w apelacji jak i w trakcie postępowania odwoławczego wniosków dowodowych składanych przez obrońcę oskarżonego, to jest:

- a) niedopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. H. na okoliczność posiadania przez skazanego środków pieniężnych w dniu 2 października 2017 r.;
 - b) niedopuszczenie dowodu z zeznań świadka O. K. i poprzestanie na odczytanie zeznań w/w świadka, w trybie art. 391 § 1 k.p.k., z uwagi na przebywanie świadka za granicą;
2. rażąco obrazę prawa karnego procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k. i w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - przez zaniechanie prawidłowego odniesienia się do podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w odniesieniu do:
- a) zeznań świadka A. S., jako materiałowi dowodowemu, na podstawie którego oparto ustalenia faktyczne, a który to dowód nie zasługuje na przyznanie mu waloru wiarygodności, chociażby z uwagi na fakt. Że w samych zeznaniach świadka występują sprzeczności;
 - b) wyjaśnień oskarżonego, w których przede wszystkim przyznał się w części do winy, jak również spójnie i logicznie, opisał całość wydarzeń z dnia 2 października 2017 r. w tym przede wszystkim podkreślał, że nie miał zamiaru dokonania zaboru jakichkolwiek składników majątkowych A. S.; oraz bezzasadne poprzestanie w tym zakresie przez Sąd Okręgowy w K. na odwołaniu się w sposób ogólnikowy do trafności ustaleń, ocen i poglądów wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji;
3. rażąco obrazę prawa karnego procesowego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 438 pkt 4 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na błędnym rozpoznaniu zarzutu rażącej niewspółmierności kary jedynie w oparciu o okoliczności obciążające skazanego i bez uwzględnienia jego postawy prezentowanej od początku toku postępowania, przede wszystkim w kontekście częściowego przyznania się do winy, składania przez oskarżonego wyczerpujących wyjaśnień, które to okoliczności łagodzące zostały bezpodstawnie pominięte, a przemawiają za wymierzeniem skazanemu kary w niższej wysokości.

Prokurator Rejonowy w K. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację uniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma oskarżyciel publiczny gdy podnosi, że wniesiona kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § k.p.k.

Trafnie zauważa, iż Autor kasacji, w zarzucie z pkt. 1, upatruje nieprawidłowości w oddaleniu przez Sąd Okręgowy w K. dwóch wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę skazanego, a mianowicie nieprzesłuchanie bezpośrednio w charakterze świadków O. K. oraz P. H., których to zeznania miałyby kluczowe znaczenie - zdaniem Autora kasacji – dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w kontekście dysponowania środkami pieniężnymi przez B. P. w dniu zdarzenia. Zarzut ten należy uznać za chybiony, bowiem Sąd Okręgowy w K. w sposób należyty odniósł się do tej kwestii w pisemnym uzasadnieniu wydanego wyroku poprzez wskazanie, iż cyt. „nie było błędem Sądu I instancji odstąpienie od zasady bezpośredniego przesłuchania świadka O. K. i odczytanie jego zeznań w trybie art. 391 § 1 k.p.k. z uwagi na przebywanie poza granicami kraju. Zarzut ten zawarty został w obu apelacjach. Otóż świadek ten zeznawał zbieżnie z A. K. co do przebiegu pierwszej fazy zdarzenia oraz rozmowy z pokrzywdzonym po powrocie ze szpitala. Zdaniem apelujących należało jednak zapytać świadka o to, czy dysponował oskarżony środkami pieniężnymi w dniu zdarzenia oraz czy miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i pokrzywdzonym. Po pierwsze te fakty Sąd odwoławczy uznał przecież za udowodnione. Dlatego też w tej sytuacji zbędnym było długotrwałe poszukiwanie świadka. Zresztą z orzecznictwa wynika, iż „sam fakt długotrwałego przebywania świadka za granicą uprawnia (art. 391 § 1 k.p.k.) do odczytania jego zeznań bez względu na ich wagę dla prowadzonego postępowania. Pobyt świadka za granicą stanowi w pełni samodzielną podstawę do odczytania na rozprawie protokołów złożonych poprzednio przez niego zeznań. Jedynym warunkiem, jaki stawia się sądowi korzystającemu z uprawnień wynikających z art. 391 § 1 k.p.k. jest ustalenie, że pobyt świadka za granicą musi być długotrwały (lub stały), a nie związany jedynie z czasowym pobytem, wizytą, wycieczką, urlopem itp. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 roku, sygnatura akt IV K 7/06).

Świadek O. K. już na etapie postępowania przygotowawczego podnosił, że wraca na Ukrainę i nie określał w sposób pewny czy do Polski wróci (k. 239 Tom I). Z kolei, A. K. zeznając przed Sądem, pierwszej instancji potwierdził, że przebywa on na Ukrainie i nie wie kiedy wróci i czy będzie jeszcze w Polsce. Tym samym odstąpienie od bezpośredniego przesłuchania tego świadka nie było błędem i nie można tego faktu traktować w kategoriach obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia.”

Zarzut z pkt. 2 kasacji to w istocie niedopuszczalny w tym nadzwyczajnym postępowaniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a zarzut z pkt. 3 sprowadza się do kwestii wysokości wymiaru kary. Trafnie podnosi Autor pisemnej odpowiedzi na kasację, cyt. „Sąd Okręgowy słusznie nie znalazł podstaw do obniżenia wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony to sprawca wielokrotnie karany, wykazujący rażące lekceważenie dla obowiązujących zasad porządku prawnego, gdyż będąc uprzednio skazany, dopuszczał się kolejnych przestępstw i to w dodatku przeciwko temu samemu dobru prawnemu. Sąd Rejonowy właściwie uznał, iż dla osiągnięcia celów kary koniecznym jest wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności (zwłaszcza przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, obrażeń jakich doznał pokrzywdzony podczas zdarzenia), gdyż proces resocjalizacji w warunkach wolnościowych, z uwagi na okoliczności popełnienia kolejnych przestępstw, mógłby nie odnieść żadnego skutku. Sąd odwoławczy zasadnie stanął na stanowisku, że tylko kara pozbawienia wolności odbyta w warunkach zakładu karnego może spełnić swoje zadania w zakresie prewencji i spowodować, że oskarżony ostatecznie zrozumie naganność swojego postępowania. W uzasadnieniu sądu odwoławczego zasadnie wskazano, iż podejrzany popełniając przestępstwa nie myślał o swojej rodzinie, dlatego też powoływanie się na więzi rodzinne które ucierpią wskutek jego pozostania w zakładzie karnym nie zasługiwały na uwzględnienie jako okoliczności łagodzące popełnionego przezeń czynu ze szczególną brutalnością dokonaną na osobie pokrzywdzonego.

Reasumując należy zauważyć, iż argumentacja skarżącej jakoby Sąd Odwoławczy w sposób nie dość szczegółowy odniósł się do zarzutów

podniesionych w apelacji, jest nietrafna. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, pozwala na stwierdzenie, iż Sąd drugiej instancji w sposób wystarczający odniósł się do zarzutów podniesionych w apelacji skarżącej. Samo przeświadczenie obrońcy o niedostatecznej szczegółowości uzasadnienia, stanowi wyłącznie jego subiektywny pogląd, który nie zasługuje na podzielenie.”

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.